

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Sandra Puig

Autenticitat

CARME ARRUFAT I DALMAU

HE ESPERAT DIVUIT ANYS a prendre aquesta decisió. Divuit anys de paciència i resignació per tal d'assolir el meu objectiu. I ara, ara que ja estic convençut que me n'he sortit, ara, per fi, podré tornar a ser jo.

Tot va començar en néixer en Pau, el meu fill. Abans d'aquest fet, jo anava vestit amb uns pantalons de xandall força vells, una samarreta, sovint força arrossinada, i unes vambes que feien conjunt amb la resta pel seu estat deplorable. Només, per anar a la feina, consentia a posar-me uns texans sense estrips i una samarreta menys usada.

Però, en néixer el meu fill, el dubte m'assaltà. No podria resistir de cap manera que em sortís un fill al qual li agradés vestir-se amb camisa, americana i corbata. Un fill que consentís a portar l'uniforme. No! Això mai!

Fou per aquest motiu que vaig prendre la decisió de sacrificar-me jo. Coneixia bé la llei dels contrastos. Una meva cosina hi era molt afeccionada i me'n parlava sovint. Quan em volia posar de mal humor, sempre m'amenaçava amb què en Pau, per reaccionar en contra del meu vestuari espellingat, desenvoluparia el gust per vestir-se com un oficinista del Banc Central (vestit gris, camisa blanca i corbata de ratlles discretes). Això em feia bullir la sang. Però la cosina, per refermar més el seu argument, em recordava la pulcritud extrema del meu propi pare, quant a vestuari. I era cert! El meu pare mai no havia pogut aconseguir que jo anés ni mínimament endreçat. Ara entenia com hi hauria d'haver patit. I ho entenia perquè la possibilitat de veure'm pel carrer acompanyat d'un mocós clenxinat i ben vestit em posava els pèls de punta.

Així fou com, per evitar-ho, vaig posar en marxa el que sempre he cregut que ha estat una solució genial. Em vaig comprar mitja dotzena d'americanes, pantalons, camises i corbates i vaig fer desaparèixer la meva roba preferida.

Durant aquests divuit anys, no m'he posat un xandall ni per tallar la gespa del jardí. Per a les feines, uns texans. Ah! però això sí: pulcres i planxats. Aquest ha estat durant tots aquests anys el límit del meu mal vestir. No cal dir que més d'una nit he somniat que trobava, enterrada a sota d'una pila de caixes, a les golfes, la meva antiga i espellingada roba i que me la posava i que saltava d'alegria. Però aquestes sortides de to només s'han esdevingut en el món privadíssim dels meus somnis.

Avui puc dir amb satisfacció que he aconseguit l'objectiu: en Pau té l'armari ple de xandalls, texans, samarretes i sabatilles d'esport. Res més. Aquest vespre li donaré la sorpresa de la seva vida. La meva essència de parrot emergirà amb tota la força després de divuit anys. I aquesta vegada no serà en somnis. Ara va de veres! Li he agafat la samarreta del grup de rock, ja molt desgastada i amb alguns forats, un pantaló de xandall dels més vells i ara vaig a vestir-me. Estic segur que en Pau es quedarà bocabadat. Però, una vegada recuperat, trobarà genial poder anar amb mi pel carrer, orgullós, presumint de pare progre, tots dos idènticament mal arreglats... i trobar-se els amics i dir-los amb satisfacció: «Mireu el meu pare!» i tots junts ens n'anirem a fer unes litrones i a jugar als futbolins. Autèntic, no?

Regalaré tots els meus vestits conjuntats i avorrits i faré la foguera de la corbata. No vull que en quedi ni rastre, d'elles. Juro que no me'n tornaré a posar mai més cap, ni pels casaments!

Ahir en vam parlar amb la Rosa, la meva companya, i, si no puc dir que aplaudeixi la meva decisió, si més no, m'entén. Ella, ben mirat, recuperarà l'home de qui es va enamorar. Ara, per fi, tornaré a ser jo!

•••

TOTA LA SETMANA que hi dono voltes. Tota la setmana que em repeteixo: Pau, ara que faràs divuit anys, hauries de fer un pas important cap a la teva autenticitat. I tota la setmana que em dedico a repassar quins han estat els punts en els quals

jo no actuo d'una manera prou genuïna. I, furgant, furgant, n'he trobat un: la meva manera de vestir.

M'he de confessar que, mal que em pesi, per tot el que això pot comportar, jo no em vesteixo tal com m'agrada. I també he hagut de reconèixer que això ha estat només per reaccionar en contra del vestuari del pare. Havia de fer quelcom per trobar-me diferent! També necessitava sentir que lluitava per alguna cosa, encara que fos tan superflua com la manera de vestir. He tingut una sort que, alhora, ha estat un problema: els pares són tan oberts que no he pogut plantar cara amb res. Així doncs, m'he agafat a l'única cosa que he pensat que faria sulfurar el pare, ell tan elegant i pulcre. No es posa uns texans ni per casualitat i, quan ho fa, són tan nets i planxats que sembla sortit d'un aparador.

M'he de confessar, baixet, que m'encanta la línia de vestuari del pare, tot i que, per a no semblar la seva reproducció en petit me n'he allunyat tant com he pogut. Però, a vegades, me'l miro com se'n va a treballar i m'hi quedo ben enfavat: he d'admetre que sento vers ell una fonda admiració. D'altra banda, ja n'estic fins al capdamunt d'anar com un perdulari, només per aguantar el punt d'anar diferent d'ell. Tant com li agradaria que el fill se li assemblés... A més, no tinc motius per fastiguejar-lo: ha estat un bon pare, s'ha portat bé amb mi.

De cara a la colla, no tindrè cap problema, perquè si alguna virtut tenim és l'heterogeneïtat: cadascú va vestit al seu estil i dins la colla hi conviuen estils ben diversos. És com les músiques: ningú no es fica amb en Jemi perquè tot el dia escolta les Fugues de Bach amb els cascs. De totes maneres, serà un canvi que hauré de justificar. Les mínimes preguntes, tant a casa com a la colla, seran inevitables.

Li demanaré al pare que em deixi la corbata italiana de seda, la que li van regalar els companys de feina l'any passat, en celebrar els seus vint anys a l'empresa. M'encanta! I amb la camisa blau cel a sota, m'estarà de nassos. La Gemma caurà de cul quan em vegi. Ben mirat, no cal que la hi demani. Li donaré una sorpresa, i ara que ho penso bé, li podria agafar el vestit sencer. Segur que el pare estarà orgullós de veure'm, el dia del meu divuitè aniversari, vestit «tal com Déu mana». Tots els pares tenen aquesta il·lusió i nosaltres dos, que haguéssim pogut anar d'acord, per culpa de la meva immaduresa, fixa't, divuit anys en discordança, com els pares i fills típics: l'un a les antípodes de l'altre. Però això s'acabarà. I avui mateix!

Vaig a dutxar-me, afaitar-me i trucar a en Vito que vingui una estona més d'hora i em talli els cabells (ja fa quasi un any que el deixen tallar, a la perruqueria del seu pare, o sigui, que ja en deu saber força). Em posaré l'after-shave i la colònia del pare. Em vestiré com cal i baixaré a la festa com un marquès.

Estic emocionat: avui és el dia del retrobament amb el meu pare. Ja me l'imagino, m'abraçarà i em dirà: fill meu! i jo sentiré córrer, per dins del meu estómac, com un formiguer, una alegria intensa. I per tal que no es pensi que això és una disfressa per avui i prou, li diré que, a partir d'ara, em veurà cada dia així. Que regalaré tota la meva roba espellingada als meus amics i que aquest és el primer dia de la meva veritable autenticitat.

A partir d'avui, seré autènticament jo!

Carme Arrufat i Dalmau